

Pris derpaa, tvivler jeg ikke om, men den store Masse af dem, der lægge Heste til, tænke væsentligt kun paa at faae deres Hopper drægtige og altsaa faae et Føl deraf, men de have liben Tilbøielighed til, for at naae Udsigten — mere er det naturligviis ikke — til at tillægge et ædlere og mere fuldbendt Dyr, at betale saadanne høiere Bedækningspenge. Det vides, at i England gives der Summer, som for os synes aldeles fabelagtige, for at holde en Hoppe til en Hingst, der har et meget stort Navn. Det vilde altsaa være en meget passende Overgang, naar man enten gennem Landbosforeningen eller ved at henvende sig til og underhandle med dem, der have særlig Interesse for og Kjendskab til Hesteavl, kunde overlade saadanne ædlere Hingste uden Indkjøbspris til slige Folk, hvorved man gjorde dem det muligt, om end for høiere Bedækningspenge end de sædvanlige, der jo sjældent gaar over et Par Daler, at søge Bedærlag for den bedre og omhyggeligere Pasning, idet de altsaa fritages for den store Udgift ved Anskaffelsen af en saadan Hest og for den store Risiko, der steds er forbunden dermed. Naar Frugterne heraf saaes, naar Hestepodræfterne fik den Erfaring, at det, at de anvendte Mere paa at faae deres Hopper bedækkede, let betalte sig derved, at de fik et bedre Føl, for hvilket de i sin Tid opnåede bedre Pris, saa troer jeg, at Tilbøieligheden lidt efter lidt vil komme tilstede til at vederlægge det bedre Produkt, og at der ogsaa virkelig vil findes Folk, som baade ville gjøre det store Udlæg til eengang for alle at anskaffe saadanne Heste og paatage sig den Risiko, som de i saa Henseende ville have, imod naar de udelukkende henholde sig til, hvad Hesten kan forskaffe ved at virke i sit Kald. Ogsaa der har jeg overfor den Stemning, der har vilst sig her i Thinget, opstillet det som ufravigelig Betingelse, at dette skal ske uden nogen som helst Udgift for Statskassen, og hele Forfjellen er altsaa, at naar man udbringer de overtallige Heste fra

selve Stamstutteriet, saa vil man istedetfor at sælge dem ved Auction faae dem anbragte, naturligviis efter foregaaende Correspondance, paa Steder, hvor man er vis paa at faae dem vel behandlede. Det, der opoffres, er altsaa en overordentlig ringe Ting i Forhold til den hele Sag, nemlig Kjøbesummen for Hesten, men det, der opnåes, er, at vi have et Stamstutteri, ikke blot for at have den Fornøielse at have det, men vi fikke os ogsaa, at det kommer Landets Hesteavl tilgode, navnlig den Provinds af Riget, der er saa langt fjærnet fra Frederiksborg, at den ikke let vil kunne føre sine Hopper derhen, og for hvilken Hesteavl den største Betydning. Ændringsforslagene under Nr. 1 og 4 falde altsaa i det Væsentlige sammen med det, der allerede er vedtaget; Ændringsforslaget under Nr. 6 er en Anvendelse deraf ogsaa paa den fremtidige Bestyrelse af Stamstutteriet, og endelig har jeg til Indfrielse af det Løfte, jeg gav under den foregaaende Behandling af Sagen, under Nr. 9 til § 15 foreslaaet en Til sætning, hvoraf det fremgaaer, at Anvendelsen af Præmiesystemet af sig selv falder bort efter Udløbet af 10 Aar, dersom det ikke ved det Gavn, det havde stiftet, skulde have vundet saameget Bifald, at Meningen i den Henseende forandres. Der vil altsaa ikke behøves et nyt Lovforslag og altsaa heller ikke Kronens Samtykke for at lade det falde bort, naar Terminen er udløben, men det vil falde bort af sig selv, hvis det ikke fornyes. Jeg seer i dette Øieblik, at et æret Medlem har foreslaaet, at Terminen kun skulde være 5 Aar, men jeg troer nu rigtignok, at den er saa kort, at der i den Retning ikke vil kunne ske nogen Prøve, og det gjælder ogsaa her, skjøndt i meget indskrænket Forstand, at man skal holde sig til det Forlig, der i saa Henseende blev sluttet. Det vil jo ogsaa erindres, at de Ændringsforslag, istedetfor hvilke det, jeg her har foreslaaet, er indtraadt, ifølge Thingets Beslutning forudsatte en saadan Frist af 10 Aar.